

542.

Кога да одатъ по невѣста.

Що ѣ врева во гора зелена?
 Аль ѣ паша, ель ѣ млатъ субаша?
 Ель ѣ вода, ель ѣ млатъ войвода?
 Ни ѣ паша, ни ѣ млатъ субаша;
 Ни ѣ вода, ни ѣ млатъ войвода;
 Туку ми сѣ две рала свато'и,
 Що ми носатъ китена невѣста,
 Конь до коня, юнакъ до юнака;
 Пушки ми сѣ, како честа гора,
 А калпаци, како темень облакъ,
 Сабьи ми сѣ, како силенъ огань.

543.

Кога земаетъ невѣста-та.

„Зеташине, тугю земянине,
 Що сѣ дошолъ бой да сѣ біеме?
 Ель сѣ дошолъ, вино да піеме?
 Ель сѣ дошолъ, каменъ да фхрляме?
 Ель сѣ долъ скокумъ да скокаме?“ —
 „Не сумъ дошолъ, бой да сѣ біеме;
 Не сумъ дошолъ, вино да піеме;
 Не сумъ дошолъ, каменъ да фхрляме;
 Не сумъ дошолъ скокумъ да скокаме;
 Тук' сумъ дошолъ з' 'убава девойка.
 Ой девойко не тропоти мошне
 До пярва ѣ твое тропотанѣ.“
 Плела мома мрежа отъ коприна
 И жъ фхрли длабоко езеро,
 Уло'ила риба шестокрила,
 Въ стробренъ ваганъ жъ сварила,
 Жъ ставила претъ чеснаго кума.

544.

Кога ѣ даваеъ чевли-те.

Не деверуй, постаръ деверъ, малко моме,
 Не валка ѣ, постаръ деверъ, чораби-те,